

[Ellinger.]

Loven, eller det er mod Loven, om det er med Bevilling eller uden Bevilling. Hvorledes man er kommet op til de Beløb, der her er Tale om, har jeg omtalt udførligt. Men jeg forstod jo nok paa hele den Maade, hvorpaa Ministeren talte, at han ikke havde noget at sige. Om jeg har været klog med den Skrivelse, i hvilken jeg har udtalt mig om Ingeniørernes Honorarer, overlader jeg ganske til andre at bedømme, og jeg har ikke noget som helst imod, at man f. Eks. siger: det var ikke nogen klog Skrivelse. Det er jo slet ikke det, det kommer an paa. Det, det kommer an paa for mig, er, hvorvidt det er en sand Skrivelse, og det er en sand Skrivelse. Hvis man siger: Dér begik du skam en Fejl ved ikke, inden Du afsendte Regnskabet, ogsaa at lade Ingeniørhonoraret kritisere, ja, saa maa jeg finde mig i, at man erklærer dette for en Fejl, saa svarer jeg: Godt, den Fejl har jeg begaaet, og saa er der for saa vidt ikke videre at sige derom. Men jeg vil gerne tilføje, at det er vist en Fejl, som andre Mennesker ogsaa vilde kunne begaa. Det er jo nemlig ikke andet end Udslag af en Tillid til Mennesker, man staar nær, og hvis man dér gaar for vidt, ja, saa maa man tage de Klø, som dette fører med sig, og det var altsaa en Fejl. Men det forekommer mig, at Ministeren skulde have tilføjet, hvad jeg sagde før, og sluttet sig til det: Der var ingen Risiko forbundet dermed, for vi vidste, at Regnskabet skulde til Revision, og at Regnskabs Dag, den virkelige Regnskabs Dag, altsaa vilde komme.

Ministeren talte om min Udtalelse i Skrivelsen om, at den Opfattelse, jeg har haft fra Begyndelsen med Hensyn til Ingeniørhonorarets Beregning, har jeg nu faaet bestyrket — *underhaanden*, siger Ministeren, og saa tror Ministeren, han kan anvende Vendinger, som jeg har brugt i min Tale, paa dette Forhold. Men jeg har selvfølgelig faaet den bestyrket fra autoritativ Side, ikke som Hovedrevisorerne, der skriver, at de *underhaanden* har hørt, at en Ingeniør her og dér hos en privat Familie har udført Arbejder til billigere Pris. Men jeg har jo Ret — jeg troede, Ministeren vilde komme lidt ind paa det, da han overhovedet nævnte Ingeniørerne — i dette,

at Hovedrevisoratets Hævdelse — for de hævder det jo — af, at der er udbetalt et større Honorar, end det var berettiget, falder, og det er det afgørende. Ministeren har ikke sagt, at jeg havde Uret paa dette Punkt, og jeg gaar altsaa ud fra, at Paastanden er faldet. Da baade Ministeren og Folketinget og Landstinget bygger paa den Paalidelighed, med hvilken Hovedrevisoratet udtaler sig — det er jo saadan en Autoritet, den betragtes jo ogsaa hele Landet over som den højeste Autoritet indtil denne Dag —, saa er det, siger jeg, kompromitterende for Hovedrevisoratet, at det har udslynget en saadan Beskyldning og er nødt til at tage den tilbage. Jeg betragter Ministerens Udtalelse nu som i Virkeligheden en Erklæring om, at denne Paastand maa falde.

Naar Ministeren siger, at Revisionsbetænkningen er fremsendt til Landbrugsministeriet, saa maa jeg hævde, at da Ingeniørerne og Arkitekterne med deres Klage henvender sig til Landbrugsministeriet — og jeg har selv henvendt mig til Landbrugsministeriet i den Anledning —, erklærer man i Landbrugsministeriet: Vi har ingen Betænkning faaet, derfor kan vi ikke gøre noget ved Sagen. Om man nu finder, at Ministeriets Fremgangsmaade er vel formalistisk, er en Sag for sig, men dette er der svaret. Og det er jo rimeligt nok, for der eksisterer kun eet Eksemplar. Om man maaske har sendt det først til Landbrugsministeriet, og man saa har faaet det tilbage igen, for Landbrugsministeriet kan ikke beholde det længer, det skal over til Statsrevisionen, ved jeg ikke noget om. Men i Landbrugsministeriet har man erklæret: vi kan intet gøre ved den Sag, for vi har ikke Sagen og har ikke haft den.

Jeg vil bestemt protestere imod, at jeg ved mine Udtalelser skulde have afsvækket noget. Jeg ved ikke, hvad Ministeren dér sigter til, men Ministeren var jo i det hele taget ikke saa sikker, som han plejer at være, i sine Udtalelser, saa jeg maa lade det falde for ikke at imødegaa noget, som maaske ikke i Virkeligheden blev sagt.

Den højtærede Minister mener, at denne Sag er ved Afgørelsen, for den er jo undersøgt. Ja, den er undersøgt af Politiet, men den har ikke været til Doms. Ministeren vil da vel ikke mene, at Folketingets Behandling af Sagen er en Dom. Nej, det kan den